

Sobiranisme Novell

Dij, 4/09/2014 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

Si no ho he entès malament, el bisbe de Solsona ha [publicat](#), a la seva última carta dominical, que està a favor de la consulta del proper dia 9 de novembre, cosa de la qual no tinc res a dir perquè em sembla perfecte que un bisbe, màxim servidor de la seva diòcesi, expressi les opinions que li doni la gana, així com els seus fidels, fins i tot quan no les comparteixo. No sé si és exactament la seva feina, però tant me fa, tampoc és la feina de molts altres que en parlen dia sí i dia també.

Ara bé, que ho digui un bisbe no vol dir pas que "vagi a missa". A l'[escrit](#) referit, hi ha un parell o tres de coses que jo, modestament i sense voler fer-ne cap polèmica, no acabo de veure clares. Com que som de la mateixa edat, ja em perdonarà que gosi replicar-lo. Comencem pel que sí que veig bé. Per exemple, jo també trobo que, sigui quina sigui la solució a l'atzucac institucional on estem, aquesta ha de ser votada. No hi veig cap altra alternativa, en una democràcia. També comparteixo bona part de la diagnosi, que afirma que a Catalunya hi faltaria encara «un clima d'autèntica llibertat», en paraules de Joan Pau II, i que la política del Govern espanyol a no oferir cap alternativa i a menysprear la consideració de Catalunya com a nació aboquen el país a pensar en exercir, ara, el dret a l'autodeterminació.

No estic massa segur si Catalunya forma part dels països que les Nacions Unides pensaven quan van aprovar les resolucions que l'emmarquen, aquest dret, tot i que, com dic, només veig que això ho resolguem incloent una votació al full de ruta. El que no crec, i aquí ve la primera cordial discrepància amb el bisbe, és que el de l'autodeterminació sigui "un dret fonamental que és anterior i superior a l'ordenament jurídic vigent", almenys al dret civil, que és del que parlem, i no de la metafísica. De fet, els drets fonamentals que ens afecten vénen recollits a la Constitució (si no, a on?) i, sens dubte, emanen d'una llarga tradició emancipatòria (amb bisbes a favor i en contra, tot sigui dit), però, a banda del dret d'elecció, no veig què tenen a veure amb l'autodeterminació, que no s'hi recull. Deu ser molt important, sens dubte, però no "fonamental". Jo, si de cas, deixaria que ho discutissin els entesos abans de fer servir cap adjectiu com aquest.

La segona discrepància és més subjectiva. Jo, per exemple, veig que tant una discreta resposta a [La Vanguardia](#) del papa Francesc a una pregunta al respecte, com les citades declaracions de Joan Pau II, com el text «[Arrels cristianes de Catalunya](#)» dels bisbes catalans (1985), si ho llegim de dalt a baix, més aviat proposen prudència i avalarien una secessió només en casos excepcionals. Però tot són interpretacions, esclar. Només m'empipa que s'utilitzin aquests noms per fer-los dir una altra cosa. Ah, i constato, una vegada més, la impossibilitat de trobar a la font, a l'Evangelí, cap excusa "sobiranista".

I la tercera discrepància és al final, quan el bisbe ens demana "que no resteu aliens a aquest procés i, amb esperit democràtic i pacífic, escolliu amb tranquil·litat de consciència aquella opció davant la consulta que cregueu millor

per al bé de Catalunya". Bé, en cas de celebrar-se la consulta en els termes que s'ha plantejat, cosa que dubto, resulta que l'opció que jo votaria (una Espanya federal, confederal o com en vulguin dir) no hi és. Que faran una pregunta que és un nyap, en una consulta com de broma. Jo, si em vull *autodeterminar*, amb aquesta consulta no ho podré fer. Sort que no és un dret fonamental, l'autodeterminació. Però el de votar sí que ho és, i a la meva opció no li deixen fer. Bé, no sé si el senyor bisbe hi té res a dir a aquesta exclusió.

Al Cèsar, el que és del Cèsar

Però el més important, per mi, no recau en l'àmbit del dret "fonamental" sinó en el de la política. És a dir, la pregunta que em faig, davant el procés independentista, no és si tenim dret com a nació a optar-hi, sinó una mica més fenícia, més *punyetera* i menys metafísica: si ens convé. I sóc dels que sospito que, en el món on som, no convenen més micro-estats europeus embolicats entre ells mentre la Xina i Rússia, per exemple, fan el que els plau al nou escac mundial. O que la ruptura entre els catalans i la resta d'espanyols (entre els quals hi ha uns cinc milions més de catalanoparlants) sigui una bona idea tant per la nostra supervivència com a nació com per la nostra llengua. O que enviar a Can Pistratus el 30% de les exportacions catalanes sigui la millor manera d'encarar la crisi. Sí, això no és tan èpic, no mou masses, però a mi em preocupa més. Per això, potser seria més cristià deixar les coses del Cèsar pel Cèsar i les de Déu per Déu i no embolicar més la troca (en vaig parlar fa poc [aquí](#)). I a cal Cèsar ja discutirem d'aquestes coses.

Dues postil·les finals. Una, arran d'això últim que dic. És exactament com acaba un mesurat i prudentíssim [article](#) del Dr. Salvador Pié a *La Vanguardia*, que adverteix contra l'"integralisme" (no confondre amb l'"integrisme", encara que també n'hi ha) dels que volen fer un *totum revolutum* de la Doctrina de l'Església amb el Dret a Decidir, respectant aquesta última opció. Per mi, és el millor que ha dit fins ara un representant de l'Església (tot i que a títol personal) sobre el *procés*. A dreta i esquerra, la identificació de l'Església en corrents polítics temporals ha estat sempre un greu error. ¿El repetirem?

I l'última té a veure amb la seu solsonina, que fou ocupada durant molt de temps per l'enyorat cardenal Tarancón, valencià, que va deixar-se la pell per comprometre l'Església en la reconciliació i en un marc democràtic i de llibertats comú, i no per atiar un conflicte "de drets". A mi, allò, sí que em sembla "superior".

P.S. Poques hores després d'escriure això, l'amic Cinto Amat ha escrit, com sempre fa, una molt més ajustada aproximació al tema, que us recomano vivament, [aquí](#).